

Canada deel 17 (slot)

Vooraf:

De laatste dagen bij de Bergmannetjes zijn gevuld met gezellige huiselijke bezigheden, afgewisseld met enkele activiteiten, waarvan ik enkele zal beschrijven.

Tegen de avond heeft Mady de vuurkorf aangestoken waarin we marshmallows aan bamboestokken houden.

Echt lachen is het wanneer we perse met z'n drietjes op de foto willen. Peter heeft het fototoestel op een statief en afstandsbediening gezet. Dat is een paar keer mislukt en Mady grapt 'take 1', 'take 2' enzovoort zodat we gillend van het lachen op de foto staan. Die avond zijn we lek geprikt door muggen die je niet hoort. Mady heeft er nog een sapu lidi bijgehaald. Hoe is het toch mogelijk dat zij er één heeft, terwijl ik de mijne allang kwijt ben. Ik heb veel last gehad van die muggenbeten, want die groeien uit tot 'gepikt en gemazeld'. De oude plekken beginnen opnieuw te jeuken en zwellen weer op. Wat een narigheid tot aan Nederland toe!

Zeepkistenrace

Remco is een week eerder op tv geweest in Vancouver om reclame te maken voor de zeepkistenrace in Mission. Zijn tv debuut hebben we natuurlijk vastgelegd. Voor de race zijn verschillende wegen afgezet voor het verkeer en Peter heeft van de verschillende zeepkisten wat op de gevoelige plaat vastgelegd. Het is een hele happening geweest. Veel volk op de been als toeschouwer en natuurlijk de ouders van de deelnemertjes die bezorgd toekijken hoe hun kroost het er vanaf brengt. Het parcours heeft een flinke steile afdaling en menigeen is terecht gekomen in de balen stro langs de weg.

Hootenanny

In de namiddag heeft Maxime een viool optreden. Het is nog een dik uur rijden vanaf Mission naar een golfcentrum waar wij naast het concert ook een bbq voorgeschoteld krijgen. De ligging is nog moeilijk te vinden en gelukkig is aan een boom met een strik aangegeven welke afslag we moeten nemen. Ik heb weer

genoten van het uitzicht op het dal, zittend op een stoeltje. De heuvels zijn overdekt met Vingerhoedskruid en andere veldbloemen. Het weer werkt mee en

de zon is verkwikkend. Op het einde zijn bergen zichtbaar, maar niemand kan me vertellen of die in Amerika staan of in Canada zelf. Maxime heeft het in haar hoofd gezet zich te kleden als cowgirl. De gouden oorringen die ze eerder van me heeft gekregen heeft ze in en van Mady leent ze laarzen met hoge hakken. Die passen

natuurlijk niet. Ook geen probleem en de ruimte wordt opgevuld met sokken zodat ze tevreden het huis uit kan klossen.

In de grote zaal zijn tafels gedekt voor de bbq en we laden ons bord vol.

Daarna gaan we naar een kleinere zaal. We zijn heel erg trots op Maxime's

prestatie. Ze doet mee aan verschillende recitals. Bij het einde gaat de 'viooljuf' ons al fiedelend voor naar het grasveld en wij volgen als de ratten van Hamelen.

De leerlingen vormen een grote kring rond een hart gevormd door bloemen. Ons wordt verzocht de buitenkring te vormen. We dansen mee op de muziek en ik kan me haast

niet inhouden van het lachen. Het is zo geinig enerzijds en ook ietwat onwerkelijk. We dansen de Lente tegemoet, blijkt later en het is in oorsprong een heidens ritueel. Al dansend tooien en gooien we ons met bloemen. Oh hoe heerlijk is deze dag begonnen en geëindigd.

Vancouver Zoo

We hebben lang gedelibereerd om

iets te doen voor The Kids. Een pretpark ligt voor de hand, maar ik ga niet meer samen in een 8-baan of in een roterend geval zitten. Toen Patrick nog jong was

hebben we voor hem speciaal kennissen uitgenodigd die bereid zijn met hem in een apparaat te stappen die tegengestelde draaiingen maakt en ook nog op en neer beweegt. Ik vergeet nooit dat die kennis er doodsbleek uitgestapt is en hij op onze bank languit bij heeft moeten

komen.....Ook toen vonden we het niet verantwoord Patrick er alleen in te

laten gaan en zelf hebben we bedankt voor de eer, nu Mady idem dito voor The Kids.

Met algemene stemmen is gekozen voor Vancouver Zoo. We boffen, want we

kunnen direct genieten van een vogelshow. Peter vindt vogels fascinerend, maar is er toch ietwat griezelig van. Ik weet het niet zeker of hij het direct in de gaten heeft, want plotseling landt een schattig uiltje, Oscar heet hij, op zijn schouder. Misschien heeft Peter door de lens van zijn fotoestel loerend nog even gezocht waar Oscar is gebleven hahaha.

Het park is schitterend aangelegd en alle dieren leven in hun natuurlijke en ruime leefomgeving.

Alsof de grizzly beer ons wil plezieren maakt hij er een schitterende show van door met een boomstam te dollen in het water. Ik kijk veilig vanaf een brug op hem neer. Met één poot tilt hij die op,

duikt eronder en ik kijk vol ontzag naar zijn sterke kaken en grote klauwen. Nee....deze wil ik toch liever niet op mijn pad tegenkomen. Met een treintje maken we een beschermd rondrit zodat we de achterkant van hun verblijven kunnen zien. Het is een weldaad om mijn vermoeide pootjes wat rust te gunnen bij een stalletje met warme chocolademelk en een hartig

hapje. Op de terugweg vertellen we elkaar welk dier favoriet is. Mady maakt die avond zalm op de bbq met een zelfgemaakte verrukkelijke saus.

Westminster Abbey

Als RK meisje opgegroeid moet ik beslist deze abdij bezichtigen. Het is gebouwd in 1954 en verder aan gewerkt tot 1982 met locaties in Ladner en Burnaby. Het complex beslaat 200

acres inclusief een boerderij en een campus voor novicen in de leer van Benedictus. Van buitenaf zijn de glas-inlood ramen niet direct zichtbaar zoals ik gewend ben in kerken in Europa. Maar eenmaal binnen wordt ik overweldigd door de lichtinval hiervan en zijn de kleuren meer dan schitterend. We dwalen daarna rond de

abdij en besluiten een wandeling te maken op het grote terrein via een stuk bos richting de Fraser River. Het uitzicht hier vandaan, hoog verheven boven deze rivier, is opnieuw meer dan magnifiek. Remco moet weer een stunt uithalen

door over de omheining te klimmen en een kleine afdaling te maken over de rotsen. Op de terugweg raapt Mady een bloem op die op de weg ligt. Zeker ook een restant van een heimelijk heidens ritueel ter begroeting van de lente? We komen op een open vlakte die links en rechts begroeid is met hoog opgeschoten gras en wilde bloemen. Zoals altijd loop ik wat achter de anderen en opeens zie ik in de verte iets dat lijkt op een zwarte beer. Zachtjes roep ik Peter om het beest te spotten met zijn teelens. Hij komt niet met een eenduidig antwoord en gelukkig zijn Mady en Remco in de buurt. Volgens Remco is het een zwarte babybeer. Gehurkt kijken we toe en, alsof moederbeer onraad ruikt, babybeer krijgt een seintje en verdwijnt in het bos. Niet erg op ons gemak wandelen we terug. Een babybeer tot daaraan toe, maar moederbeer is van een heel ander kaliber.....

Xá:ytem Longhouse Interpretive Centre Misson

Niet ver van Mady vandaan ligt een historische plek en museum van Indianen. British Columbia

en het stukje land dat Vancouver zou worden, werden al voor ten minste 10.000 jaar bewoond door ontwikkelde Indiaanse volkeren zoals de Haida. We betalen entree en krijgen een vrouwelijke gids toegewezen. In een longhouse vertelt ze de geschiedenis van haar volk. Op de vloer is uit een boomstam de oorspronkelijke boot gereconstrueerd waarmee de Indianen zijn aangekomen bij de monding van de Fraser River. Ontroerend zingt ze een lied en begeleidt

zichzelf daarmee op een trom. Door archeologisch onderzoek is bewezen dat deze plek oorspronkelijk hun toebehoort. Ze demonstreert hoe een vislijn wordt gemaakt en laat stenen werktuigen zien. Onder het luisteren door worden we door hordes muggen belaagd, zodat ik niet bij de les kan

blijven. Enigszins opgelucht verlaten we het longhouse en duiken een soort tunnel in. We komen in een ronde zaal, die diep onder de grond ligt en die helemaal ingericht is voor het geval dat er gevaar dreigt. Via een trap is een bovengrondse uitkijkpost te bereiken. Ook hier een hele uitleg en de wanden zijn bedekt met diverse dierenvachten. Op het terrein zijn verschillende

van deze ondergrondse schuilplaatsen. Eenmaal buiten lopen we naar een achterliggend terrein waar een enorme zwarte kei staat. Van veraf is goed te zien dat het een Indianenhoofd is. Ik vraag voor de zekerheid of het gezicht in die rots is uitgehakt, maar dat is niet zo. Ik houd mijn beide handen tegen de rots en ben dankbaar dat de Indianen een stukje van hun roots teruggekregen hebben. Inwendig bid ik om de mijne..... Wanneer Mady de vrouwelijke gids vertelt dat ik tot tweemaal toe een zwarte beer ben tegen gekomen, ziet ze dat als een groot geluk dat mij ten deel is gevallen.

Het terrein grenst aan een rivier dat rustig stroomt. Terug in het toeristenwinkeltje word ik met een ruk teruggebracht naar de werkelijkheid. Mady wijst me nog op minerale steentjes, maar ik heb geen interesse.

Back home

Ik ga nog naar de kapper om mijn haar te laten knippen. Wat een rampenfonds! Hoewel ik goed aangegeven heb dat er maar een héél klein stukje bijgepunt moet worden, ligt met één hap van de schaar een flinke lok op de grond. Die kan er natuurlijk niet meer aangeplakt worden. Wij beiden kopen spijkerbroeken en

Peter poloshirts. De koffers zijn zo gepakt en de laatste avond trakteren wij het gezin op een etentje. The party is over. Mady brengt ons weg naar het vliegveld in Vancouver en Samantha gaat mee. De grens met de VS is slechts gescheiden door een sloot. Dat

gedeelte van Amerika is een dorre vlakte en wat is BC, op dezelfde weg aan de rechterzijde, heuvelachtig en bebost. Er zijn verschillende checkpoints, aangegeven door Amerikaanse vlaggen en slagbomen. Wij hebben daar geen boodschap aan. Bij het inchecken bij de balie op het vliegveld zijn we plotseling weer terug in de Nederlandse

mentaliteit. Met opgetaste karren is het weer voordringen geblazen maar door een suppoost worden ze netjes gedirigeerd naar het einde van de rij. Nergens hoor ik meer 'excuse me' en met gezichten van 'kan mij wat bommen' blijven ze me in mijn nek hijgen. Ik ben dat gewoon ontwend! In het restaurant van het vliegveld doen we ons voor het laatst tegoed aan een warme maaltijd. Ik heb alerter moeten zijn. Op de tafeltjes staan bordjes waarop vermeld staat dat ik

eten kan kopen en meenemen voor in het vliegtuig. Niets voor niets, blijkt later in het vliegtuig! Mady geeft me een Indianen ketting cadeau met als hangertje een stenen werktuigje. Ik heb namelijk tegen haar gezegd er spijt van te hebben geen tastbare herinnering aan het museum van de Indianen te hebben.

We allen zijn geëmotioneerd bij het afscheid en we moeten beloven terug te komen. Op de foto is te zien hoe onze 13 jarige kleindochter met kop en schouders boven ons beidjes uitsteekt. Weer hebben we gereserveerde stoelen naast elkaar in het vliegtuig. De bemanning doet niet eens moeite het eten te slijten aan de passagiers. Wie daarop gesteld is, gelieve het tafeltje uit te klappen. Dat scheelt ze aan tijd. Wij klappen de onze wel

open, maar ik kan het met geen mogelijkheid wegwerken. Het is bij de wilde spinnen af. Een klein bakje witte rijst met kerrie, een klef minibroodje and that's it. Gelukkig heeft Mady ons wat lekkers meegegeven en we bestellen alleen mineraal water en/of thee en koffie. Op Schiphol brandt de zon uitbundig en de temperatuur scheelt een jas. Wanneer ik Turkije eindelijk in mijn armen sluit en de deuren opengooi naar de tuin, ben ik blij weer thuis te zijn. Home sweet home. Einde, Mila

